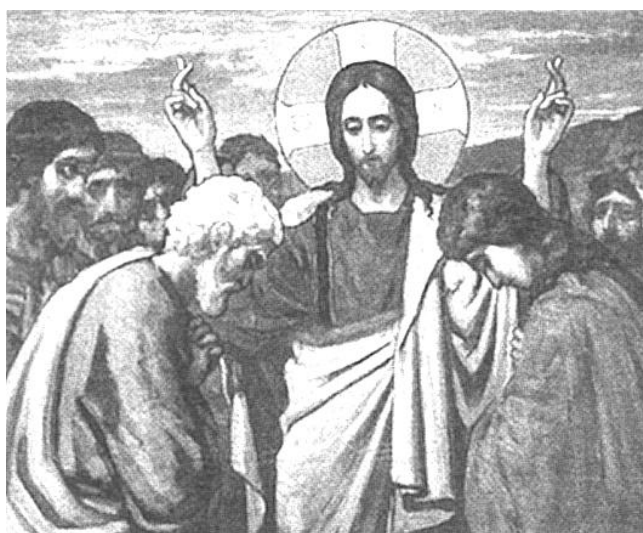

оследната заповед на Господ Иисус Христос към учениците Му била: „Идете, научете всички народи” (Мат. 28:19). Изпълнявайки тази заповед и ръководейки се от Неговите думи, че те ще Му бъдат свидетели „дори до край земя” (Деян. 1:8), Христовите апостоли и ученици след Петдесетница започнали своята мисионерска дейност като достойни и безукорни работници, вярно преподаващи словото на истината (2 Тим. 2:15). Няколко от апостолските мъже тръгнали към нашите земи.

И като ходите, проповядвайте и казвайте, че се приближи царството небесно; болни изцелявайте, прокажени очиствайте, мъртви възкресявайте, бесове изгонвайте.
Даром получихте, даром давайте.
Недейте има ни злато, ни сребро, нито мед в поясите си, ни торба за път, ни две дрехи, нито обуца, ни тояга.

Св. Апостол от 12-те Андрей Първозвани

Св. ап. Андрей се нарича Първозвани, понеже пръв от апостолите бил повикан да тръгне след Христа. Той е брат на св. ап. Петър. Бил ученик на св. Йоан Кръстител. След Възнесение Господне и слизание на св. Дух, когато апостолите отишли по разни страни да проповядват словото Божие, ап. Андрей се отправил към северните страни. През Гърция, Мала Азия, по нашите брегове на Черно море той стигнал до страната, обитавана от скитите. Тая страна, тогава дива и неизвестна, е сегашна Русия. Св. Андрей проповядвал усърдно, изцелявал болни, прогонвал нечисти духове, убеждавал новообърнатите да бъдат милостиви и да имат любов към всички. Той извършвал много чудеса и обърнал към Христа множество езичници.

Кротостта и добродетелният живот на св. апостол привличали към него народа, който, като го слушал, се провиквал: "Наистина ти си ученик и приятел на благия и милостивия Бог, и Той говори чрез твоите уста!"

Когато бил в преклонни години дошъл до гр. Патра, където трябвало да завърши неговият земен подвиг. Много от жителите на Патра, като чули евангелската проповед, оставяли идолите и се обръщали към истинския Бог. Управителят на Патра - Егеат осъдил апостола на кръстна смърт, но за да продължи страданията му, заповядал не да го приковат, а да го привържат към кръста.

Св. ап. Андрей се счита за апостол на православните славяни, защото той е ръкоположил първият епископ в Цариград – апостол от 70 -те Стахий, а от Цариградската патриаршия са получили св. Кръщение и миропомазание православните славяни – българи, сърби, руси и други.

Свети апостол от 70 -те
Ерм, епископ Филипополски
(Филипопол-днешният гр.Пловдив)

Когато Св. Ап. Павел дошъл по нашите земи, изпратил Св.ап.Ерм да просвещава народа на Тракия. Апостол Ерм бил ръкоположен за епископ на Филипопол-днешният Пловдив. Населението било езическо и жестоко. Главно божество им било слънцето. Траките устройвали обредни веселия в чест на идолите. Колели жертвени животни, пиели вино, пеели и танцували. Големи били кукерските празници в чест на Дионис, когото почитали като покровител на веселието, лозарството и винарството. Нестинарки танцували боси върху жарава, за да отправят молитва към слънцето, което почитали. На арената на амфитеатъра в града, били изправяни хора, които да се бият с диви зверове.

С идването на Христовия апостол, в града се създава християнска община. Епископ Ерм проповядвал неуморно Божието Слово. Просветителят на Тракия успял да запали в много човешки души светлия пламък на Христовата вяра. Само след една година броят на християните нараснал със стотици. Много години светителствал епископът и големият тракийски град започнал да се християнизира. След като прекарал шестдесет години в апостолски трудове, вече побелял старец той приел мъченическа смърт при едно от жестоките гонения срещу християните.

? В кой от творческите дни Бог сътворил небесните светила-слънце, луна и звезди?

? Могат ли тези бездушни творения да определят хода на човешкия живот?

? В какво вярваме ние, православните християни, в Твореца или в творението?

? В какво точно вярват хората, които се интересуват от зодии и тези, които правят хороскопи?

*Свети апостол от 70 -те Апостол,
епископ на Одесос*

(днешната Варна)

Апостол Амплий бил ученик на първовърховния апостол Павел.

Ап.Павел обичал ученика си, заради огнените му слова, с които обръщал хората в Христовата вяра, заради безстрашието му и заради благородния му нрав. Как ли въздействал с поведение и със слово, ние точно не знаем, но знаем, че в посланието си до римляни (16:8), апостол Павел пише:

„ Поздравете обичния ми в Господа Амплия ”. Този смел вестител на Христовото учение имал благотворното влияние и на друг велик следовник на Спасителя- първозвания апостол Андрей. От него той бил ръкоположен за епископ. След много апостолски трудове, ап. Амплий, тръгнал по стъпките на първозвания апостол Андрей по черноморското крайбрежие и стигнал до Одесос- днешният град Варна и се установил там да проповядва.

Голям бил духовният интерес на слушателите му. В душите им се разсейвал езическият мрак и изгрявала Христовата светлина. От ранно утро апостолът излизал на площада, където го чакали много граждани. Големият пристанищен град бил богат и красив, но зает с езически заблуди. Той вдигал глава нагоре, пошепвал молитва и започвал проповедта си. Морският вятър разхлаждал челата на слушателите, а словата му внасяли ведрина в душите, изтерзани от греха.

– Апостоле, ти видял ли си с очи Богочовека Христос?– запитал някой.

– Аз съм от числото на седемдесетте Христови ученици. Не веднъж със затаен дъх съм слушал проповедите му.

– Разкажи, за какво ви говореше Той?

– Преди всичко за любовта между хората. Тя е светлина, която разбулва греховния мрак и прави хората братя.

– Ние сме вършили много дела на мрака. Какво да правим?– запитал друг, почти отчаян. Христос прости на разбойника на кръста. Разкайте се и ще се очистят душите ви. Ще станете нови човеци. Но грубите езичници и властници не видели Христовата светлина поради гъстия мрак в душите си.

Казали на управителя на града и той повикал Христовия апостол.

– Защо смущаваш мирните граждани с ново учение?– бил първият въпрос.

– Аз не намерих мир в душите на вашите граждани. Езическите нрави са ги направили груби и жестоки.

Като нямало какво да възрази, в безсилието си управителят почти заповеднически казал:

– Поклони се на боговете, за да спасиш живота си!

Апостол Амплий в отговор ритнал статуята на идола, която красяла залата и тя се

строшила. Това предизвикало гнева на управителя и той наредил да изведат Амплий на площада и да го подложат на мъки пред народа за назидание. След това апостолът бил обезглавен. В същия ден много граждани приели християнството, удивени от подвига му. Чрез свети апостол Амплий и неговите приемници, жителите на град Одесос познали истинския Бог и душите им се озарили от негаснещия духовен лазур на вярата Христова.

*Свети апостол Карп, епископ на Берое
(един от 70-те апостоли)*

Берое, Верея (Днешната Стара Загора)
Св.ап. Карп оставил дом и близки и станал ученик и съпътник на апостол Павел. Помагал му, като разносял писмата до новоосновените църкви. Това му донесло много изпитания. Веднъж бил хванат и бит с тояги до смърт, но той не се уплашил, а продължил апостолските си трудове с още по-голямо старание. Ап.Карп страдал за всяка човешка душа, която не познава Христос. Обичал заблудените и с голяма ревност сеел Христовата вяра. Имал благодат да обича грешните. Бил достоен за високо апостолско служение. Първовърховният ап. Павел го ръкоположил за епископ на църквата в град Берое (Верея)- днешната Стара Загора. Епископ Карп проповядвал, служил и привел много хора при Христа.

Голямата му любов към всички хора била толкова топла, че се отразявала на лицето му и привличала всички. Веднъж апостолът с кротко наставление обърнал към покаяние и изправление един лекар, който освен с лекарства си служил и с магии. Лекарят разбрал, че магиите са противни на Бога, покаял се и променил живота си като станал добър християнин. Това направило впечатление на целия град. Карп бил призван да отговаря за смелите си проповеди пред градския управител. С твърдостта си във вярата предизвикал гнева му. Апостол Карп бил жестоко убит. Умрял с молитва на уста за заблудените. Той молел Христос да подаде ръка на всеки, който в заблудата си стои на пропастта на ада. В град Берое дълго се помнели проповедите на Христовия апостол, изпълнени с топла обич.

В Пловдив, древния и вечен град на тепетата - Филипопол, има един храм, чиято история била тясно свързана с мъченическата смърт на светите 37 мъже - християни и изповедници на вярата, пострадали заради Христовото име през 304 г. заедно с други двама пловдивски мъченици – св. Севериан и Мемнос. Този храм съществува и днес, и макар че сега носи името на светите равноапостолни царе Константин и Елена, пази съкровен спомен за техния мъченически подвиг. Мястото, където днес величествено се издига храмът, е известно като лобното място на тези мъченици.

Хванати от римския управител на Филипопол, Апелиан, те били подложени на жестоки мъчения в подземията на укрепителната и охранителната система на вътрешния град, намираща се при източната порта на града, известна като Хисар капия. След многократни увещания, когато мъчителите видели, че не могат да принудят 37-те християни да се отрекат от вярата си в Христос, те прибегнали към друго средство.

Запалили огромна пещ и започнали да отсичат главите, краката и ръцете на изповедниците и да ги хвърлят в огъня. Така те предали душите си на Бога и получили от Него нетленните венци на мъченичеството.

Ето какво пише за това Н. Алваджиев в книгата си „Старинни черкви в Пловдив“: „Началото на IV в. след Христа е! Летен ден. Тримонциум. Акрополът. На форума шуми пъстра многолюдна тълпа. Слънцето се е издигнало на зенита и лъчите му жарят сгради и улици, храма на Аполон. Йеринархът (държавният служител на реда) изрича на висок глас някаква заповед към градската стража, после всичко притихва. Чуват се само тежките стъпки на стражите, които водят пленници. Тридесет и седем мъже, смазани от бой, оковани един за друг, пристъпят бавно, но главите им са гордо изправени. Напуканите им от жажда устни ронят тиха песен, непозната за тълпата. Процесията спира пред назъбените кули на крепостния зид, където е изходът на града, Хисар капия. Там 37-те мъже чакат мига, в който ще настъпи неизбежният им край. Защо? Защото са дръзнали да се противопоставят на волята на Диоклециан Август, римски прицепс, автократор, господар на света. Те ще умрат, защото са прегърнали „омразната и противодържавна“ за Рим вяра, защото са повярвали в Спасителя Христос. Всички те са доведени от близки на Тримонциум селища, но сред тях има и двама траки, от самия град. Това са Севериан и Мемнос, двамата храбри воители на Августа. Здрави, снажни мъже със светли коси и сини очи, сини като родното небе над тях. Под късите им хитони се виждат жилестите ръце и нозе на воители. Една след друга главите на християните се търкулват на земята. Една, две, три, четири... тридесет и седем... Пръски алена кръв оросяват крепостния зид. И никакъв ропот, нито молба за милост. Последни са двамата траки Севериан и Мемнос. Защо са последни? Защото така е заповядал проконсулт на Тракия – Хораций. Той знае, че те са храбри легионери от центуриона на неговия наскоро загинал син и тайно се надява, че тези най-смели и честни воители ще се отрекат от Христа, след като видят с очите си грозната смърт на тридесет и осемте... Но напразно! Кръвта на Севериан и Мемнос,

които от жителите на Тримонциум първи приели Христовата вяра, оплисква земята там, където днес се издига яката каменна снага на храма „Св. Константин и Елена”.

След тяхната смърт споменът за подвига им заживява в сърцата на жителите на града, а когато броят на християните нараства, легендата за Севериан и Мемнос се предава от поколение на поколение. Когато кръстът засиява и в древния град, на лобното място изниква малка бяла черквица, в която намират покой душите на първите мъченици – християни на древния град Пловдив”.

След като името на император Константин започнало да се записва в пергаментовите листове като име на светец, жителите на града решили да посветят съществуващия храм на него и на майка му царица Елена и така храмът останал през вековете с името „Св. равноапостолни царе Константин и Елена”.

През 2001 г. в храма е поставена за поклонение икона в чест на 37-те Пловдивски мъченици. Тя е изписана от Дечко и Елена Дечеви, а извън двора на храма, върху каменния зид, е поставена паметна плоча, която свидетелства за събитията, свързани с тяхната мъченическа смърт. Затова храм „Св. Константин и Елена” чества храмов празник освен на 21 май, и втори храмов празник на 20 август, когато се почита паметта на светите 37 Пловдивски мъченици.

По молитвите на светите 37 Пловдивски страстотерпци, Христе Боже, помилуй нас!
Амин.

